

Decizie nr 928 din data 23-02-2016

INSTANȚA: Curtea de Apel BUCUREȘTI
MATERIE: Litigii de muncă
OBIECT: acțiune în răspundere patrimonială
STADIU: Apel

Pe rol, judecarea apelului declarat de reclamantul F. N. DE G. A C. P. ÎNTREPRINDERILE M. ȘI MIJLOCII S.A. – I.F.N., împotriva sentinței civile nr.7882 din data de 03.09.2015, pronunțate de Tribunalul B. și Sec Ț ia a VIII-a Civilă - Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâțul T. V., cauza având ca obiect acțiune în răspundere patrimonială.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns apelantul **F. N. de G. a C. p. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. – I.F.N.**, prin apărător T. Voi., cu împuternicire avocațială nr. xxxxxxxx/2015, aflată la dosarul cauzei, lipsind intimatul **T. V.**, p. care răspunde apărător B. V., cu împuternicire avocațială nr. xxxxxxxx/2015, aflată la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instan Ț ei faptul că, înainte de stabilirea termenului de judecată, în faza procedurii prealabile, au fost comunicate motivele de apel intimatului, iar acesta a formulat întâmpinare, de asemenea comunicată. Totodată, arată că apelantul a depus la dosarul cauzei răspuns la întâmpinare, după care:

Apărătorul apelantului F. N. de G. a C. p. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. – I.F.N. depune la dosarul cauzei note de ședință și un set de înscrisuri.

Curtea procedează la comunicarea unui exemplar al răspunsului la întâmpinare. De asemenea, constată că prin depunerea de înscrisuri, de către apelant, prin atașarea acestora la notele de ședință, se tinde la ignorarea celor învederate de instan Ț ă, respectiv să depună, în faza procedurii scrise, toate înscrisurile de care înțelege să se folosească. Față de cele reținute, pune în vedere apărătorului apelantei să precizeze care a fost impedimentul depunerii înscrisurilor odată cu cererea de apel.

Apărătorul apelantului F. N. de G. a C. p. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. – I.F.N. arată că înscrisurile depuse la acest termen de judecată nu au fost primite în timp util de la client.

Apărătorul intimatului T. Vi orel solicită instan Ț ei decăderea apelantei din proba cu înscrisuri.

Curtea, deliberând asupra cererii apelantului de încuviințare a probei cu înscrisuri, constată că acestuia i s-a pus în vedere, în faza procedurii prealabile scrise, să depună la dosarul cauzei toate înscrisurile de care înțelege să se folosească în susținerea apelului, aceasta neconformându-se acestei dispoziții. Față de cele reținute, face aplicarea dispozițiilor art. 470 C .p.c., constatând decăderea apelantului din proba cu înscrisuri, ce se impunea a fi depuse cu cererea de apel sau, cel târziu la solicitarea instan Ț ei.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra apelului, punând în vedere părților faptul că, în temeiul dispozițiilor art. 216 C .p.c., au la dispoziție 5-6 minute p. susținerea concluziilor.

Apărătorul apelantului F. N. de G. a C. p. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. – I.F.N. formulează concluzii de admitere a apelului promovat în cauză, solicitând obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

Apărătorul intimatului T. V. solicită instanței respingerea apelului și menținerea, ca legală și temeinică, a sentinței instanței de fond. De asemenea, solicită obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 394 C .p.c., declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare asupra cererii de apel.

CURTEA,

Prin cererea de apel înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 23.02.2016, apelantul **F. N. De G. a C. p. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. IFN** a criticat sentința civilă nr. 7882/3.09.2015 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX.

În motivarea apelului, s-a susținut faptul că instanța de fond, a reținut în mod corect faptul că, pe de o parte, termenul de prescripție aplicabil era cel reglementat de legile în vigoare în perioada 2010 – 2011, respectiv [Codul civil](#) (1864) și [Decretul Lege nr. 167/1958](#) privind prescripția extinctivă precum și faptul că în cauză erau aplicabile dispozițiile [art. 268 alin. \(1\) lit. c\) din Codul muncii](#), însă, pe de altă parte, instanța de fond, în mod eronat, a reținut faptul că data producerii pagubei în patrimoniul reclamantului a fost data plății drepturilor salariale către pârât, în condițiile în care, potrivit [art. 268 alin. \(1\) lit. c\) din Codul muncii](#), cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator, momentul în care s-a născut dreptul la acțiune fiind, potrivit [art. 8 din Decretul nr. 167/1958](#), dată când reclamantă (păgubita) a cunoscut sau putea să cunoască pagubă și pe cel care răspunde de ea.

Or, a subliniat apelantul, reclamantul a cunoscut paguba (respectiv caracterul necuvenit al sumelor de bani acordate intimatului-pârât) la data de 14 ianuarie 2013, când Curtea de Conturi, prin Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2013, a constatat caracterul de plată nedatorată, dreptul la acțiune al reclamantei nefiind prescris întrucât acțiunea a fost introdusă la data de 4 decembrie 2014, încadrându-se în intervalul stabilit de lege.

Pe f. pretențiilor analizat, apelantul a susținut că sentința atacată a fost dată cu încălcarea normelor de drept, în speță, dat fiind faptul că actul juridic (clauza din contractul individual de muncă, respectiv actele adiționale) a fost încheiat cu nerespectarea unei norme care ocrotește un interes general (Legea bugetului de stat), rezultând, cu evidență, faptul că acesta este afectat de nulitate absolută parțială și nu putea produce efecte juridice, prin negocieri individuale (confințite prin contract individual de muncă, respectiv actele adiționale) neputând fi modificate procentele de constituire a fondurilor de salarizare aprobate potrivit legii, nefiind permisă eludarea unor dispoziții legale prin clauze contractuale (întrucât

numai convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante), o prevedere care nu respectă cerințele legii p. existența să valabilă neputând produce efecte, iar împrejurarea că salariile se stabilesc prin negocieri individuale între angajator și salariați netrebuind înțeleasă că aceste înțelegeri contractuale pot fi astfel făcute încât să contravină dispozițiilor legale generale cu privire la modalitatea de stabilire a cheltuielilor de personal/de salarizare.

A mai arătat apelantul că angajatorul poate pretinde unui salariat, în temeiul dispozițiilor [art. 256 alin. \(1\) din Codul muncii](#), restituirea sumelor de bani ce i-au fost remise fără a fi datorate, indiferent dacă există sau nu un control anterior și vreo constatare făcută de o instituție abilitată în control financiar al instituțiilor publice, în cauza dedusă judecării, nelegalitatea plății unor drepturi salariale fiind relevată de Camera de Conturi a României, iar instanța de judecată este abilitată a verifica dacă subzistă motivul de nelegalitate constatat în urma auditului financiar, respectiv dacă au fost depășite limitele prevăzute de lege în ceea ce privește salarizarea personalului, în acest sens jurisprudența de specialitate statuând faptul că, prin negocieri individuale sau colective, nu poate fi modificat/stabilit f. de cheltuieli de personal/salariale peste limitele stabilite de lege, nefiind permisă eludarea uneori dispoziții legale prin clauze contractuale.

Prin urmare, a concluzionat apelantul, dacă instanța de judecată ar fi considerat că actul juridic (clauza din contractul individual de muncă, respectiv actele adiționale) care a stat la baza plății nedatorate ar fi fost afectat de nulitate absolută parțială, în temeiul [art. 1247 alin. \(3\) Cod civil](#) (2011), avea obligația să constate nulitatea absolută parțială a acestuia și să nu-l ia în considerare la soluționarea spetei, raționamentul ce a stat la baza hotărârii apelate fiind eronat, instanței de judecată incumbându-i obligația de a constata nulitatea absolută parțială a unui act juridic profund nelegal și nu aceea de a consfinți starea de nelegalitate, pe motiv că nu s-a solicitat, respectiv nu există acordul părților.

În privința temeinicia pretențiilor formulate prin cererea de chemare în judecată, s-a arătat că apelanta - reclamantă, ca orice altă societate cu capital de stat, se supune controlului Curții de Conturi a României, iar în urma controlului efectuat în cursul anului 2012 privind situația, evoluția și modul de administrare a patrimoniului public și privat al statului la FNGCMM, Curtea de Conturi, a constatat, așa cum reiese din mențiunile de la punctul B.1. (pg. 79-82) din Raportul de control nr. xxxxx/14.12.2012 și de la punctul 8 (fila 32) raportat la pct. 2 (fila 19) din Decizia nr.1/14.01.2013, "nerespectarea (de către apelanta - reclamantă) prevederilor legale privind aprobarea și acordarea cheltuielilor de personal/salariale în perioada 2010-2011", dispunând recuperarea diferențelor de drepturi salariale dintre cele acordate și cele convenite potrivit legii., motivația abaterilor constatate, așa cum este prezentată de către Curtea de Conturi în Raportul de control nr. xxxxx/14.12.2012 (paragraful nr.4, pag. 80/131), fiind reprezentată de faptul că nu s-a pus în aplicare politică salarială stabilită prin Legea bugetului de stat pe anii 2010 și 2011, respectiv s-au aprobat (prin Ordinul MIMMCA nr. 1324/02.12.2009 și Hotărârea AGEA nr. 2/12.02.2011), prin bugetele de venituri și cheltuieli p. anii 2010 și 2011, cheltuieli de personal/salariale, fără a fi limitate la nivelul anului precedent, actualizat cu indicele inflației. La pct. 8 din Decizia nr. 1/14.01.2013, s-a pus în vedere conducerii Fondului N. de G. a C. p. întreprinderi M. și Mijlocii S.A. București să dispună măsuri și să urmărească intrarea în legalitate privind "aprobarea și efectuarea cheltuielilor de personal/salariale" cu respectarea prevederilor din Legea bugetului de stat în vigoare, în sensul: stabilirii diferențelor dintre cheltuielile de personal/salariale acordate salariaților în perioada 2010- 2011 (cu excepția drepturilor acordate directorului general precum și a indemnizațiilor acordate membrilor consiliului de administrație, p. care s-au dispus măsuri la pct. 9 și 10 din Decizie) și a celor convenite, în conformitate cu prevederile Legii nr. 11/26.01.2010 a bugetului de stat pe anul 2010, art. 26, precum și ale Legii nr.

11/26.01.2010 a bugetului de stat pe anul 2011, art. 40 (1) lit. b; recuperării acestora în condițiile legii; regularizării cu bugetul statului a sumelor virate în plus, reprezentând impozit pe venitul salarial și contribuții datorate de angajat și angajator, corectarea rezultatelor contabile înregistrate; determinării eventualelor diferențe convenite bugetului de stat și virarea acestora pe destinațiile legale;

Avându-se în vedere cele constatate de către Curtea de Conturi, precum și recomandarea de a dispune anumite măsuri, între care și recuperarea, în condițiile legii a sumelor care nu s-au încadrat în dispozițiile Legii Bugetului de Stat p. anii 2010 și 2011, apelanta-reclamanta a solicitat intimatului - pârât restituirea sumelor încasate în plus în mod nelegal, în cauza dedusă judecătii fiind îndeplinite condițiile cerute p. antrenarea obligației de restituire a salariatului prevăzute de dispozițiile [art. 256 alin. \(1\) din Codul muncii](#), respectiv: angajatorul a achitat și salariatul a încasat, în perioada de referință, drepturile salariale; parte din drepturile salariale încasate de salariat sunt sume nedatorate, achitarea acestora neavând o bază legală, în condițiile în care au fost încălcate dispozițiile legale în materie.

Astfel, p. anul 2010, prin [art. 26 din Legea nr. 11/2010](#) - Legea bugetului de stat pe anul 2010, s-a prevăzut că: "P. anul 2010, la operatorii economici cu capital sau patrimoniu majoritar/integral de stat sau local și filialele acestora care în anul 2009 au înregistrat profit, nivelul cheltuielilor cu personalul nu va depăși nivelul anului precedent, actualizat cu indicii de inflație, cu respectarea condițiilor reglementate prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economice o-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 203/2009](#), iar la cei care au înregistrat pierderi, cheltuielile cu personalul nu vor depăși nivelul anului precedent", iar potrivit datelor publicate de Institutul N. de S. indicii de inflație în anul 2010 a fost de 5,59%.

În mod similar, prin [art. 40 alin. \(1\) lit. b\) din Legea nr. 286/2010](#) a bugetului de stat pe anul 2011, s-a stabilit că: "P. anul 2011, operatorii economici definiți potrivit [art. 27 din Legea nr. 329/2009](#) privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și F. Monetar Internațional, cu modificările și completările ulterioare, determină cheltuielile salariale, astfel: b) operatorii economici care au înregistrat profit în anul precedent acordă creșteri salariale, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 203/2009](#), dar nu mai mari decât inflația prognozată p. anul 2011, iar p. anul 2011, indicii de inflație prognozați de BNR a fost de 3%.

Din coroborarea tuturor acestor elemente . a concluzionat apelantul . rezulta că, deși prin [art. 26 din Legea nr. 11/2010](#) și [art. 40 alin. \(1\) lit. b\) din Legea nr. 286/2010](#), nivelul cheltuielilor de personal/salariale a fost limitat la nivelul anului precedent, actualizat cu indicii de inflație, totuși au fost achitate intimatului-pârât sume de bani cu desconsiderarea acestor norme legale, în condițiile în care plafonul legal instituit p. creșterile salariale a fost depășit, fiind evident faptul că este vorba despre o plată nedatorată încasată de către intimatul-pârât, supusă restituirii potrivit [art. 256 alin. \(1\) din Codul muncii](#).

Intimatul T. V. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului, motivat de faptul că în mod absolut eronat angajatorul apelant interpretează [Decizia nr. 17/2015](#) pronunțată de ICCJ în sensul că „legile bugetului de stat menționează prevederile [OUG nr. 79/2008](#) care vizează doar condițiile de majorare a cheltuielilor salariale/de personal și nu condiționează aplicarea legilor bugetului de stat asupra subiectelor cărora li se aplică prevederile [OUG nr. 79/2008](#) ", fără a ține seama de faptul că Instanța Supremă, cu putere de lucru judecat, a inclus angajatorul F.N.G.C.I.M.M. în categoria societăților financiar - bancare, excluse de la aplicarea [O.U.G. nr. 79/2008](#) pe care le-a definit inclusiv că

„instituții financiar nebankare constituite ca societăți comerciale pe acțiuni la care statul este acționar unic sau majoritar.”

Pornind de la premisă greșită că legea bugetului de stat se aplică în orice condiții - ceea ce este o aserțiune lipsită de logică juridică, angajatorul apelant omite să precizeze că, de la constituire, F.N.G.C.I.M.M. este o instituție financiar - nebankară al cărei buget de venituri și cheltuieli se aprobă de sine - stătător, fără vreo limitare legală, deoarece, prin definiție, aceasta se autofinanțează.

Mai mult decât atât, a subliniat intimatul, F.N.G.C.I.M.M. beneficiază de supravegherea și controlul activității din partea Băncii Naționale a României, personalul nefiind plătit din bugetul general consolidat al statului, ci din veniturile societății. În plus, în toată perioada sa de activitate de până acum, F.N.G.C.I.M.M. nu a primit subvenții sau alocații p. cheltuielile de personal ori alte forme de sprijin de stat și, dat fiind statutul său de societate comercială pe acțiuni, respectiv statutul de subiect de drept privat, nu are personal care să ocupe funcții de demnitate publică ori asimilate funcțiilor de demnitate publică și nici personal care să beneficieze de statute speciale, inclusiv funcționari publici și funcționari publici cu statut special, Legea salarizării unitare nefiindu-i aplicabilă.

Pe cale de consecință, a concluzionat intimatul, sub nicio formă nu s-ar putea reține faptul că, fără a fi respectate condițiile impuse de [O.U.G. nr. 79/2008](#), angajatorul apelant avea obligația limitării cheltuielilor salariale/de personal în virtutea legilor bugetului de stat adoptate p. anii 2010 și 2011, deoarece însăși voința legiuitorului exclude această posibilitate, atât [Legea nr. 11/2010](#) (în [art. 26](#)), cât și [Legea nr. 286/2010](#) (în art. 40 alin. 1 lit. b), precizând expres că „nivelul cheltuielilor cu personalul nu va depăși nivelul anului precedent, actualizat cu indicele de inflație, cu respectarea condițiilor reglementate prin [O.U.G. nr. 78/2009](#)”, respectiv faptul că „operatorii economici care au înregistrat profit în anul precedent acordă creșteri salariale, conform prevederilor [O.U.G. nr. 78/2009](#)”, în ambele acte normative condițiile de limitare a cheltuielilor salariale/de personal fiind prevăzute în [O.U.G. nr. 78/2009](#), neputându-se aplica dispozițiile legale fără respectarea întocmai și a condițiilor impuse de [O.U.G. nr. 78/2009](#).

Or [art. 8 din O.U.G. nr. 78/2009](#) exclude în mod absolut din categoria subiectelor de drept asupra cărora se aplică atât legile bugetelor de stat cât și [O.U.G. nr. 78/2009](#), societățile financiar-bancare (inclusiv F.N.G.C.I.M.M, astfel cum a statuat prin [Decizia nr. 17/2015 I.C.C.J.](#)).

A mai arătat intimatul faptul că limitele controlului judecătoresc realizat în cauză au fost stabilite de către angajatorul apelant care atât prin cererea introductivă de instanță cât, mai ales, prin cererea modificatoare depusă la primul termen de judecată a înțeles să invoce, drept temei legal, [art. 256 alin. 1 din Codul muncii](#), respectiv plata nedatorată, în aceste condiții, în mod corect instanța de fond apreciind cauza din perspectiva îndeplinirii sau a neîndeplinirii condițiilor plății nedatorate, neputându-se susține nulitatea absolută parțială a clauzei privind „salariul” în măsura în care angajatorul apelant nu a fost în măsură să indice, în concret, modul de stabilire a plății nedatorate, adică, mai exact, valoarea plății nedatorate din întregul drepturilor salariale/de natură salarială primite, cu sublinierea că primele și cota de participare la profit au fost acordate în temeiul contractului colectiv de muncă aplicabil la nivelul angajatorului în perioada de referință, contract care, la data judecății, expirase.

A apreciat intimatul faptul că, în mod corect, instanța de fond a stabilit că, în cauză, a intervenit prescripția p. perioada cuprinsă între 1.01.2010 - 3.12.2011.

Nu în ultimul rând . a mai subliniat intimatul . angajatorul - reclamant nu indică, în cuprinsul apelului formulat, alte motive suplimentare față de cele avute în vedere în primă instanță, situație de natură a conduce la respingerea apelului ca neîntemeiat.

Asupra apelului, Curtea reține următoarele:

Referitor la prescripția dreptului material la acțiune și la momentul de la care curge aceasta, Curtea apreciază că data întocmirii Raportului întocmit de către Curtea de Conturi este momentul de la care urma a se calcula termenul de trei ani, deoarece doar de la acest moment apelanta a avut reprezentarea plății unor drepturi de natură salarială apreciate ca fiind nelegal plătite pârâtului salariat.

În ceea ce privește însă obligativitatea concluziilor Raporturilor Curții de Conturi în fața judecății unei instanțe, este de subliniat că, în concret, Curtea de Conturi este un organ de natură administrativă, ale cărei „judecăți” nu se pot impune în fața judecății unei instanțe judecătorești, singura în măsură să asigure garanțiile necesare de imparțialitate și de egalitate tuturor părților care i se adresează p. soluționarea unor pretenții.

O instanța de judecată nu este un simplu receptor al unui Raport întocmit de către Curtea de Conturi care analizează anumite aspecte ale cheltuirii banilor din fondurile publice, fără a avea competența funcțională sau cunoștințele juridice necesare p. a și decide dacă o plată a unor drepturi salariale a avut fundament în toate dispozițiile legale aplicabile, spre exemplu, în cazul pârâtului ce a avut calitatea de salariat detașat.

Dacă s-ar fi considera vreun moment că aceste R. ale Curții de Conturi sunt documente ale căror concluzii trebuie însușite ca atare de către orice instanță de judecată, le-ar fi fost atribuit, prin lege, un caracter executoriu, nemaifiind necesară adresarea unei cereri având ca obiect restituire drepturi salariale unei instanțe judecătorești, ci dispunându-se doar punerea lor efectivă în aplicare, inclusiv prin crearea unor debite în sarcina salariaților, fără nicio altă formalitate.

Or, dimpotrivă, aceste R. de ale Curții de Conturi nu constituie titluri executorii, p. că, într-adevăr, ele reprezintă rezultatul activității de control exercitate **asupra angajatorului**, însă, producând efecte, indirect, și asupra patrimoniului salariaților, dacă s-ar accepta caracterul executoriu al unor astfel de R., în condițiile în care, nefiind partea controlată, salariații nu ar putea niciodată să atace aceste R. pe calea contenciosului administrativ, astfel cum, spre exemplu, angajatorul are posibilitatea, ar însemna că salariaților să li se rețină din drepturile salariale anumite sume, în privința ilegalității cărora a apreciat, nu o instanță de judecată, ci un organ administrativ, cu încălcarea dispozițiilor imperative ale [Codului Muncii](#), respectiv ale art.169 alin.1.

De aceea, nefiind în niciun fel permisă susținerea unui punct de vedere a salariatului față de rezultatul controlului exercitat de către Curtea de Conturi, aceste documente oficiale nu constituie titluri executorii și este necesară acționarea în instanță a salariaților.

Instanța, la rândul său, este ținută să verifice dacă cele avute în vedere de către Curtea de Conturi nu sunt contrare altor dispoziții legale pe care funcționarii Curții de Conturi nu le-au avut în vedere la momentul realizării controlului, aceste R. neavând, p. salariații cărora li se cer anumite drepturi salariale înapoi, o valoare juridică dinainte prestabilită, p. că, în cele din urmă, cheltuirea nelegală a banului public nu reprezintă culpa salariatului, ci a celui care a aprobat efectuarea respectivelor cheltuieli.

În cauza de față, cele reținute de Curtea de Conturi nu pot fi opuse pârâtului, pe de o parte, p. că prevederile Codului muncii fac vorbire (**fără a distinge între sectorul privat și cel public, între instituțiile private, cele integral finanțate de la bugetul de stat sau cele care, de interes public fiind, își asigură din surse proprii, integral sau parțial, finanțarea cheltuielilor**) despre dreptul salariatului detașat de a-și păstra quantumul veniturilor în unitatea în care este detașat, dacă acestea sunt mai favorabile, aspect pe care Curtea de Conturi . dacă l-a cunoscut . l-a ignorat, iar, pe de altă parte, p. că nu pârâtul și-a stabilit nivelul salariului, ci persoana care a semnat acordul cu privire la detașarea sa.

Acestei persoane i-ar putea fi imputat, eventual, faptul detașării pârâtului, cu consecința plății unor drepturi salariale mai mari decât limita maximă prevăzută în dispozițiile care reglementau salarizarea personalului din bugetul public sau din fonduri asimilate ori urmând același regim ca cele publice.

Însă, un atare aspect excede prezentei judecăți, iar instanța nu poate stabili elemente de natură a atrage răspunderea patrimonială decât în raport cu părțile dintr-o cauză având un asemenea obiect.

În prezența cauză, în raport de dispozițiile [art.47 alin.1 din Codul muncii](#), care obligau unitatea angajatoare să plătească drepturile salariale mai favorabile salariatului detașat, de vreme ce s-a hotărât detașarea, nu subzistă niciun element care să contureze în sarcina pârâtului vreo obligație de restituire, p. că sumele încasate au fost primite în calitate de salariat detașat, iar nu de simplu angajat la o instituție bugetară sau asimilată celor bugetate integral sau parțial din venituri publice.

Pe cale ce consecință, Curtea, în baza art.480 alin.1 Cod proc. Civilă, va respinge apelul ca nefondat, iar, în baza art.451 alin.1 Cod proc. Civilă, va obliga apelantul să plătească intimatului suma de 496 ron cu titlu de cheltuieli de judecată.

P. ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de reclamantul **F. N. de G. a C. P. Întreprinderile M. și Mijlocii S.A. – I.F.N.** , cu sediul în București, sector 1, .. 38, împotriva sentinței civile nr.7882 din data de 03.09.2015, pronunțate de Tribunalul București – Secția a VIII-a Civilă - Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. XXXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâtul **T. V.** (CNP xxxxxxxxxxxxxx), cu domiciliul în București, sector 3, .. 71, b l. L111A, ., .> Obligă apelantul la plata către intimat a sumei de 496 Ron, cu titlul de cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 23 Februarie 2016.

--

Toate drepturile rezervate © 2022 - [iLegis](#) - SC CTCE SA

